

הדמעה

אנגל קאראליוצי'ב

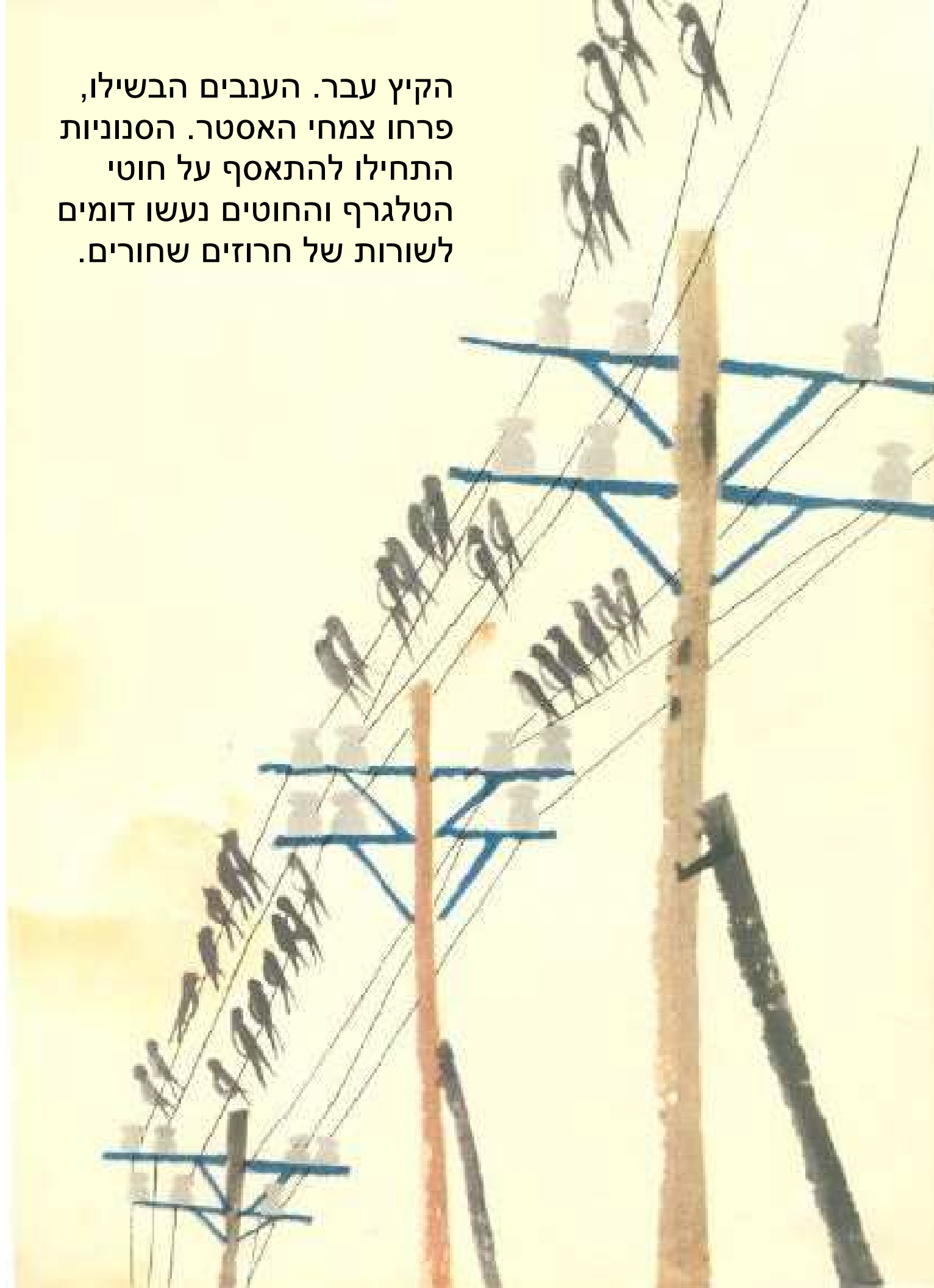

השאירו אותה כי הייתה נכה ולא יכלה לעוף. בקיץ
פרצה דליקה תחת הגג, שם בנתה אמא שלה את הקן.
הסנונית הזקנה הספיקה עוד להוציא את הגוזל מהאש,
אבל גץ חם נפל לקן ושרף את נוצות הכנף של קטנה.

מעבר לים הגיע גשם קל. העלווה הצהובה הבריקה.
הענבים על הענפים התנפחו והקליפה שלהם
התחילה להיסדק. פרח אסטר סגול התכופף מעל
הפתח של כד חמר סדוק שנזרק בגן. הסנונית
הקטנה שישבה בפנים נרעדה מקור ודאגה. היא
נשארה לבדה. כל אחיותיה עפו דרומה. גם אמא שלה
עפה לארצות חמות. מי יחמם אותה בלילה הגשום
הזה?

הקיץ עבר. הענבים הבשילו,
פרחו צמחי האסטר. הסנוניות
התחילו להתאסף על חוטי
הטלגרף והחוטים נעשו דומים
לשורות של חרוזים שחורים.

לגוזל הערום כאב מאוד. כשהסנונית הקטנה
התאוששה ראתה שהיא שוכבת בקן חדש, ואמא
שלה שומרת עליה. היא ניסתה להניע את כנפיה,
אך לא יכלה. הכנף הפגוע לא נע.

הציפורים עפו דרומה. באו ימים עצובים. מעבר לים הגיע גשם קריר. פרח האסטר נרטב כולו והתכופף מעל כד החרס. טיפת גשם התגלגלה ממנו אל שפת הכד.
"אך כמה שהתעייפתי" קראה.
"מאין באת? מרחוק?" שאלה ברחמנות הסנונית הקטנה.
"אל תשאלו! עברתי דרך ארוכה מהים הגדול. שם גם נולדתי. למען האמת אינני טיפת גשם. אני דמעה."
"דמעה? דמעה של מי?" שאלה הסנונית.

בוקר אחד הסנונית הזקנה הביאה את בתה הנכה לגן ואמרה:
"ילדתי, היום אנו עפים דרומה. את לא יכולה לעוף אתנו ותצטרכי להישאר כאן. בכד הזה הכנתי לך מצע מוך רך. כאן תשבי. וכשתהיה רעבה, תזחלי החוצה ותאכלי מה שתמצאי. כאן, בגן מונחים גרעינים ופרות בשפע. באביב אחזור אליך.
"תודה אמא על הדאגה" לחשה הסנונית הצעירה. היא שמה את ראשה תחת הכנף של אמא כדי שזו לא תראה את דמעותיה..

ואז התגלגלתי מהעין של הסנונית הזקנה. הרוח חטפה אותי ונשאה אותי תשעה ימים. והיום נפלתי על הפרח הזה. הו! כמה אני עייפה! הייתי רוצה לשכב במקום כלשהו ולהירדם!.."

לבה של הסנונית הקטנה דפק חזק. היא התרוממה מהר, פתחה את המקור ובזהירות לקחה את הדמעה של אמא.

"תודה לך, אמא!" לחשה, נשכבה לתוך המוך ונרדמה, מחוממת בדמעה, כאילו אמא כיסתה אותה בכנף שלה.

"אני דמעה של אם. חיי קצרים. רק לפני תשעה ימים סנונית עייפה התיישבה על תורן של ספינת משא גדולה. אני הופעתי בעין הימנית של הציפור. הים נהם. רוח חזקה נשבה. הסנונית התחילה לבקש מהרוח:

'אחותי הרוח, אם יזדמן לך לעבור מעל בולגריה תציצי לבתי הבודדת ותזהירי אותה שתישמר מהחתול השחור, שמסתובב בגן לעתים קרובות. אני עפתי ושכחתי להזהיר אותה. אמרי לה גם שלבי נמשך אליה...'

'ואיפה הסנונית שלך נמצאת. שאלה הרוח.
'בכד סדוק הזרוק בגן, שבו צומחים פרחי אסטר סגולים.'

